

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. travnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Moliti u zajedništvu sa svetima

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Govorit ću danas o vezi između molitve i općinstva svetih. Naime, kad molimo to nikada ne činimo sami: čak i ako na to ni ne mislimo, uronjeni smo u veličanstvenu rijeku molitvenih zazivâ koja nam prethodi i nastavlja se nakon nas.

U molitvama koje nalazimo u Bibliji, a čiji odjek često nalazimo u liturgiji, susreće se trag drevnih priča, nevjerojatnih izbavljenja, deportacijâ i tužnih progonstava, dirljivih povrataka, hvalâ poteklih s čovjekovih usana pred čudima stvorenoga svijeta... I tako se ti glasovi prenose s koljena na koljeno, u stalnom ispreplitanju osobnog iskustva i iskustva naroda i ljudskog roda kojem pripadamo. Nitko se ne može odvojiti od vlastite povijesti, od povijesti vlastitog naroda, to nasljeđe uvijek nosimo u navikama i običajima, pa i u molitvi. U molitvi pohvale, posebno u onoj koja se izdiže iz srca malenih i poniznih, razliježe se nešto od hvalospjeva *Magnificat* koji je Marija uzdigla Bogu u susretu s rođakinjom Elizabetom; odnosno nešto od usklika starca Šimuna koji je, primivši Dijete Isusa u ruke, rekao sljedeće: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru!“ (Lk 2, 29).

Molitve – one dobre – imaju sposobnost „širenja“, neprestano se šire, sa ili bez porukâ na društvenim mrežama: s bolničkih odjela, sa svećanih skupova kao i od strane onih koji trpe i pate u tišini... Bol svakog pojedinca je bol svijetu, a sreća pojedinog čovjeka izliva se u dušu drugih. Bol i sreća dio su jedne jedine povijesti: to su priče koje postaju povijest u nečijem životu. Tu se povijest iznova proživljava vlastitim riječima, ali iskustvo je isto.

Molitve se uvijek iznova rađaju: svaki put kad sklopimo ruke i otvorimo srce Bogu, nađemo se u društvu bezimenih svetaca i priznatih svetaca koji mole s nama i koji posreduju za nas kao starija braća i sestre koji su prošli istu ljudsku pustolovinu koju i mi prolazimo. U Crkvi nema žalosti koja bi bila samotna, nema suze koja je prolivena i pala u zaborav, jer sve odiše i dijelom je zajedničke

milosti. Nije nimalo slučajno da se u drevnim crkvama mrtve pokapalo u vrtu oko sakralnoga zdanja, kao da se time htjelo reći da u svakoj euharistiji na neki način sudjeluje četa onih koji su nam prethodili. Naši roditelji i naše pređe, kumovi i kume, vjeroučitelji i drugi odgajatelji... To je ona vjera koju se drugima predavalo, prenosilo, koju smo primili: s vjerom se prenosio i način molitve, sama molitva.

Sveci su i dalje ovdje, blizu nas; njihovi likovi i kipovi koje nalazimo u crkvama prizivaju onaj „oblak svjedokâ“ kojim smo stalno okruženi (usp. *Heb* 12, 1). Čuli smo na početku u čitanju odlomak iz Poslanice Hebrejima. Svjedoci su to kojima se ne klanjamo – mi se, dakako, ne klanjamo tim svecima -, nego ih častimo i oni nas na bezbroj različitih načina upućuju na Isusa Krista, jedinoga Gospodina i Posrednika između Boga i čovjeka. Svetac koji te ne upućuje na Isusa Krista nije svetac, nije čak ni kršćanin. Svetac ti doziva u pamet Isusa Krista jer je kroz život prolazio kao Kristov učenik. Sveci nas podsjećaju da i u našem životu, premda slabom i obilježenom grijehom, može niknuti cvijet svetosti. U evanđeljima čitamo da je prvi „kanonizirani“ svetac bio razbojnik i da ga je „kanonizirao“ ne papa, nego sâm Isus. Svetost je put života, susreta s Isusom, bio ovaj dug i kratak, trajao makar samo jedan trenutak, ali to je uvijek jedno svjedočanstvo. Svetac je svjedočanstvo nekog muškarca ili žene koji su susreli Isusa i koji su slijedili Isusa. Nije nikad kasno obratiti se Gospodinu, koji je dobar i velik u ljubavi (usp. *Ps* 102, 8).

U Katekizmu se objašnjava da sveci „promatraju Boga, slave ga i ne prestaju se skrbiti za one koje su ostavili na zemlji. [...] Njihovo je posredovanje najviša služba u Božjem naumu. Možemo i moramo ih moliti da posreduju za nas i za sav svijet“ (KKC, 2683). U Kristu postoji otajstveno zajedništvo između onih koji su prešli u drugi život i nas hodočasnika u ovom: naši voljeni koji su preminuli nastavljaju s Neba skrbiti za nas. Oni mole za nas i mi za njih, i mi molimo s njima.

Tu vezu molitve između nas i svetaca, to jest između nas i onih koji su postigli puninu života, tu vezu u molitvi osjećamo već ovdje na zemlji, u zemaljskom životu: molimo jedni za druge, molimo i uzdižemo molitve... Prvi način molitve za drugoga jest taj da se govori Bogu o njemu ili njoj. Ako to činimo često, svaki dan, naše se srce ne zatvara, ostaje otvoreno za braću. Moliti za druge prvi je način na koji im iskazujemo ljubav i potiče nas na konkretnu bliskost. I kad izbiju konflikti, jedan od načina da se konflikt riješi, da ga se ublaži, jest moliti za osobu s kojom sam u konfliktu. I molitvom se nešto mijenja. Prvo što se mijenja je moje srce, moj stav i držanje. Gospodin ih mijenja kako bi omogućio susret, novi susret i spriječio da sukob preraste u rat kojem nema kraja.

Kad se na nas sruče razne nevolje prvo što trebamo učiniti jest zamoliti braću, posebno svece, da mole za nas. Ime koje smo dobili na krštenju nije tek neka etiketa ili puki ukras! Često je to ime Djevice, sveca ili svetice, koji jedva čekaju da nam „pruže ruku“ u životu, da nam pomognu da od Boga zadobijemo milosti koje su nam najpotrebnije. Ako nas u našem životu nisu snašle kušnje preko svake mjere, ako smo i dalje sposobni za ustrajnost, ako usprkos svemu idemo s povjerenjem naprijed kroz život, možda sve to, više nego vlastitim zaslugama, dugujemo zagovoru mnogih svetaca, od kojih su neki na Nebu, a neki, kao i mi sami, putnici na zemlji, koji su nas štitili

i pratili jer svi znamo da ovdje na zemlji ima svetih ljudi, svetih muškaraca i žena koji žive svetačkim životom. Oni to ne znaju, ne znamo to ni mi, ali ima svetaca, svetaca iz svakodnevice, skrivenih svetaca ili, kako ja to volim reći, „svetaca iz susjedstva“, koji žive zajedno s nama, koji rade s nama i žive svetačkim životom.

Neka je, dakle, blagoslovljen Isus Krist, jedini Spasitelj svijeta, zajedno s tim nepreglednim cvjetnim vrtom svetaca i svetaca koji napučaju ovu zemlju i koji su od svojega života učinili hvalu Bogu. Jer – kao što reče sveti Bazilije – „svetac je, po Duhu, posebno prikladan stân, zato što daje Bogu da se u njemu nastani i naziva se njegovim hramom“ (*Liber de Spiritu Sancto*, 26, 62: PG 32, 184A; usp. KKC, 2684).

APELI

U svoje molitve uključujem žrtve poplava koje su posljednjih dana pogodile Indoneziju i Istočni Timor. Neka Gospodin primi u svoje krilo pokojne, utješi njihove obitelji i bude na pomoć onima koji su ostali bez svojih domova.

Jučer je obilježen *Međunarodni dan sporta za razvoj i mir* koji su proglasili Ujedinjeni narodi. Nadam se da će se njime ponovno pokrenuti iskustvo sporta kao timske događaja kako bi se potaknuo zajednički i složni dijalog između različitih kultura i naroda.

U tom pogledu potičem *Athletica Vaticana* da nastavi svoje predano zalaganje oko širenja kulture bratstva u sportu i posvećuje snažnu pažnju najslabijima, postajući tako svjedoci mira.

* * *

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Poruka koja proizlazi iz Kristova uskrsnuća neka bude za vas obveza svjedočenja: prepoznajte da je u Kristovu događaju naviještena najdublja istina o čovjeku.